

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 140

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 15.— Ἐξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 30.— > > 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ περὶ 10 λεπτὰ ἢ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 30 λεπτὰ ἢ λέξις

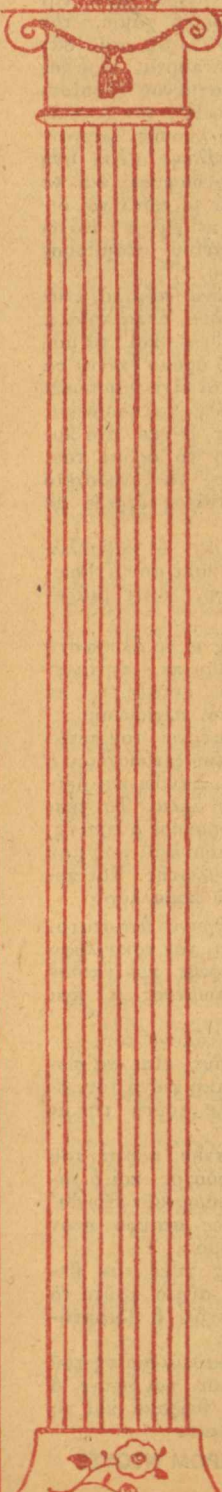
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΟΙΕΣ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

ΑΘΗΝΑΙΕΣ

ΣΜΥΡΝΙΕΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΗ ΖΩΗ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Αν πιστεύωμεν εις τόν Καζαίαν, το φθινόπωρον έφθασεν, άγνωστο αν διά του άερισμού...

Γιά που τόβραλες, καλέ μου Νικολάκη; Πάω να κάνω μιά μετάφραση.

Η εκπλήξις μου υπήρξε μεγάλη, διότι έγνώριζα μέν ότι ο φίλος μου είχε μίαν δασκάλαν της γαλλικής, πάλι άλλο όμως ή για να του μαθαίνω τα γαλλικά...

Σί, Γιαννίη, ο άκραιφνότερος και άκακοπερίστερος τών Έλλήνων, έμολυνες τό στόμα σου μέ ζήνη γλώσσα;

Αλλά τί μου έπιδορῶντο. Τώρα, αλλοίμονο! Όλοι αυτόι ά καλά συνήθεια εξέλιπον...

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑΣ

ΖΗΛΕΙΑ

Δέν έκοιμήθηκες κάλι χθές τή νύκτα; Και γιατί; μπορούμε να μάθομε τό γιατί; Γιατί έφρεστάρισα μ' αυτή τή άστεία!

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ίδου και τό τέλος τής περιήμου επιστολής τής Αεόης προς τόν Έρωτά:

Από πλείστα όσα μικρογράμματά θά σου εινε εύκολο να γνωρίσεις τās προόδους τās οποίας κάμνεις από στιγμή εις στιγμήν εις τήν καρδίαν τής έρωμένης σου.

Μή παραινέσαι, εάν, θέλων να δρέψης οφείδα, σναγνίξής κάποιον πρόσκομμα.

Ε, τί λέτε; Σάν καλά δέν συμβουλεύει αυτή ή διαβολο-Αεόη τόν καναχάρι της; ROMEO

Ο μικρός δδηρὸς σας

Όταν άποραδίζεις νά πās μιά κυρία στό θέατρο, σρέκει τό θέαμα πού θά τής προσφέρεις να εινε άντάξιόν της.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΝΕΜΗΣ

Ο ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

Σιδερόφρακτος, δαρφνοστεφανωμένος σά νικητής, ο καρβάλαρης άκολουθούσε τό δρόμο του μέ τό σφυαλό βήμα τού άλόγου του.

Διάβαινε από τό πανδοχείο τή στιγμή πού ο ξενοδόχος σκυλόβριζε έναν ζητιάνο πού του ζήτηγε έλευσησούν. Έλεγε τού ζητιάνου: «Νά πās να δουλέψης. Αν είσαι φτωχός, έσὺ φταίς.»

Μή παραινέσαι, εάν, θέλων να δρέψης οφείδα, σναγνίξής κάποιον πρόσκομμα.

Ε, τί λέτε; Σάν καλά δέν συμβουλεύει αυτή ή διαβολο-Αεόη τόν καναχάρι της; ROMEO

Ο μικρός δδηρὸς σας

Όταν άποραδίζεις νά πās μιά κυρία στό θέατρο, σρέκει τό θέαμα πού θά τής προσφέρεις να εινε άντάξιόν της.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

26 (Συνέχεια έκ του προηγούμενου) 26

Η Μιμίκα δέν είχε φέρει. Ήταν ένα μεγάλο, δραματικό ποίημα τού Πολέμη, από εκείνα πού άκούονται συνήθως σέ έσπεριδές έρασιτεχνών.

Μή παραινέσαι, εάν, θέλων να δρέψης οφείδα, σναγνίξής κάποιον πρόσκομμα.

Ε, τί λέτε; Σάν καλά δέν συμβουλεύει αυτή ή διαβολο-Αεόη τόν καναχάρι της; ROMEO

Ο μικρός δδηρὸς σας

Όταν άποραδίζεις νά πās μιά κυρία στό θέατρο, σρέκει τό θέαμα πού θά τής προσφέρεις να εινε άντάξιόν της.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΙΑΔΗ

MARCEL SCHWOB

(Συνέχεια και τέλος)

Κι' άμα ήθελε να τήν φαντασθή γεμμένη στα όφράνια χρυσά καγκελά, άνάμεσα στήν άρμονία τών ξεπιά σφαριών, ή όπως της έξέφραζε τή θλιψη τών πραγμάτων τής γής, τήν πίσρα τής έλλείψεως τό έρωτος.

Μή παραινέσαι, εάν, θέλων να δρέψης οφείδα, σναγνίξής κάποιον πρόσκομμα.

Ε, τί λέτε; Σάν καλά δέν συμβουλεύει αυτή ή διαβολο-Αεόη τόν καναχάρι της; ROMEO

Ο μικρός δδηρὸς σας

Όταν άποραδίζεις νά πās μιά κυρία στό θέατρο, σρέκει τό θέαμα πού θά τής προσφέρεις να εινε άντάξιόν της.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

20 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

Διά να χωρέσουν όλα τα καθυστερότητα

«Ιδιαίτερα των Αγαυωστών, ήναγκάσθημεν εις αυτό το φύλλον να υποβληθώμεν εις την Θυσίαν εϊδικού Παραδείματος...

Μή παραινέσαι, εάν, θέλων να δρέψης οφείδα, σναγνίξής κάποιον πρόσκομμα.

Ε, τί λέτε; Σάν καλά δέν συμβουλεύει αυτή ή διαβολο-Αεόη τόν καναχάρι της; ROMEO

Ο μικρός δδηρὸς σας

Όταν άποραδίζεις νά πās μιά κυρία στό θέατρο, σρέκει τό θέαμα πού θά τής προσφέρεις να εινε άντάξιόν της.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

20 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

Διά να χωρέσουν όλα τα καθυστερότητα

«Ιδιαίτερα των Αγαυωστών, ήναγκάσθημεν εις αυτό το φύλλον να υποβληθώμεν εις την Θυσίαν εϊδικού Παραδείματος...

Μή παραινέσαι, εάν, θέλων να δρέψης οφείδα, σναγνίξής κάποιον πρόσκομμα.

Ε, τί λέτε; Σάν καλά δέν συμβουλεύει αυτή ή διαβολο-Αεόη τόν καναχάρι της; ROMEO

Ο μικρός δδηρὸς σας

Όταν άποραδίζεις νά πās μιά κυρία στό θέατρο, σρέκει τό θέαμα πού θά τής προσφέρεις να εινε άντάξιόν της.

ΤΥΠΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ", ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Δ. ΛΟΝΔΑΙ

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούση

ΤΡΑΓΜΑΤΙΑΣ

Τὴν Προύση
 ποῦεσαι, μάνναί μ', ποῦεσαι!
 Περίδω μ' π'λί μ',
 Τί εἶν' τούτου τοῦ κάζου πᾶπαθα, οὐρὴ πε-
 ρωστέρα μ', νὰ βρεθοῦ στὰ καλά καθούμινα
 τραγματος, ἰγὼ π' τὸ κανιῶμαν πῶς ἔχου
 τοῦ τίμιου ξύλου ἀπαγου-
 θιό μ' κι δὲ μὲ κουλλάει
 μᾶετι βόλ', μᾶετι πε-
 ρουνοόπουρους! Δόξα σου
 Κύργιε τὸν Δυνά κι μὴ
 χερόττερα, νὰ λιές! Νὰ
 βγοῦ ζῶους κι ἀβλαβῆς
 ἀπ' οὐλα τὰ γιουρούσα
 κι οὐλιες τ'ς ἔμφουδες
 κι νὰν τοῦ πάθου ἕνα τέ-
 τοιου ρεζιλιῆκ' ἀπάνω πα-
 ληουαρεόπλανου σὰ πέρα;
 —πίσου μ' σ' ἔχου διά-

τανε κίμπρός μ' ζερζεβούλ! Γιατί μαθὲς ἀπὸ
 ἀρεόπλανου λαβῶθ'κα, οὐρὴ κίμπουπερδίκω μ'.
 Ἴένα προῦτ' π' βρέσκουμαν στοῦ στρατηγείου
 —γιὰ νὰ κανουσιμα μαθὲς ἐμεῖς οἱ ἀνουτέρ'
 τοῦ σκέδγιου τ'ς μπρουιλιάσιους—ἡρθ' ἕνα τέ-
 τοιου κίτουμένου κίμαλικὸ νὰ μᾶς εἰπῇ τ'ν
 κλημέρα. Τέτοιες ἐπισκέειψ τ'ς ἔχουμι κἀθὶ
 μέρα κι γιὰ δαύτου δὲ μᾶς παραξενουφαί-
 νουσι. Χασουγιλάμε ἀφουρά κι τὰ παῖρν'με
 στοῦ μερέ. Ἐστ' χαζουγέλαγα κι γὼ ἐκεῖο
 τοῦ προῦτ', μ' αὐτίνου τ' ἀφλότμου ὄλους πα-
 ραδόξους, καθὼς ἔκανε κουδέλες πάνου ἀπ' τὰ
 κίφάλια μας, ἀμόλικι μίνια χερουμπουμπίδα
 π' ἔσκασε κι μὲ πῆρι στοῦ χέρ' ἕνα κουμματάκι.
 —Βαί οὐ ἔριους, χονγιάζου, ἀπ' τ' γίς τοῦ
 καρτέραγα κι ἀπ' τὸν οὐρανὸ τοῦ βρῆχα.

Κι ναί μὲν, οὐρὴ στέρα μ', δὲ σ' ἀντι-
 λείου τοῦ ὄχ', ξώπετα μι πῆρε, κι ἡ λαβου-
 ματιὰ μ' ἀκίνητ' εἶνι, τί νὰν τοῦ κίν'ς ὄρους
 τοῦ μαζουφ'κου, π' ἰγὼ θέλουστας κι μὴ ἄ-
 φ'κα τοῦ γάμου κι πῆγα γιὰ παλιούργια!

—Χάειντι, Μῆτρον, ἰουιμάσ' γιὰ τ'ν Προῦ-
 σα, μ' λῆει οὐ γιαιτρὸς δένουστας τοῦ τραῖμα μ'.

—Τί δ'λεῖα ἔχου στ'ν Προῦσα ἰγὼ; τ' κίνου.

—Νὰ μῆς στοῦσουκουμειο γιὰ νὰ θαραπαῆς.

—Οὐρὴ γιὰ ἕνα τέτοιου μασκαρλιῆκ', νὰ
 κλειστοῦ στοῦ σουκουμειο, δὲν εἶνε κριμα
 κι ἄθ'κο, οὐρὴ κῆρ γιαιτρὸ μ'; Ἄσε με νὰν
 τ βάλου λίγου κουρατὰ νὰ γιάν' ἀμέσουσ...

—Ὁχ' ἡ κουρατὰ κίν' ταίτανου κι γάγγρανα.

—Οὐρὴ, δὲ μὲ παρατᾶς μὲ τὰ γιαιτροσό-
 φια σ'; Τί παραμῦθια εἰν' αὐτίνα π' μ' μου-
 λουγᾶς; Λίγις φορὲς μαθὲς στοῦ χονγιάζου,
 φόντες ξεσαλιζουσι τὸν γόνα μ' ἀπ' τ'ς
 κουσῆς, ἔβραινα κουρατὰ καταπάνε τ' κι τ'ν
 ἄλλ' μέρα ἡμ'νε περδίκι!

—Δὲν τ' ἀκού ἰγὼ αὐτὰ... θὰ πᾶς στοῦ σου-
 κουμειο νὰ γιαιτρειῆς ἱπιστημουν κῆς.

—Νὰ σ' βράσου μες στοῦ ἱπιστημουν'κό σ'
 κι μαρούλια μι τοῦ ξυδ'.

Μπρὲ ἀμάν, μπρὲ τζαμάν, τίπουτας ἱκειὸς
 οὐ ψευτουφ'λιάδας κ' βρέντα δὲν ἔπαιρνε. Μόνε
 μὲ βαίν'νε μι τοῦ στατιὸ στοῦν τραίνου κι
 γραμμὴ γιὰ τ'ν Προῦσα.

Ὀντες ἔφτακα ἱκει κι μῆμα στοῦ σουκου-
 μειου, ἄλλες κωκαριῆκες πᾶλε. Μὲ περιλα-
 βαίν' οὐ γιαιτρὸς κι μ' βαίν' τοῦ κίμπουχερῶκι
 μ' μέσα σ' ἕνα χοντ' ἀπὸ γῆφου, γιατί εἶχα
 πᾶθ' μαθὲς κι στραγγουλίσμα, καθὼς ἔλιεγε.
 Κι' ἀπὲ μὲ διατάξ' :

—Πῆσε στοῦ κρεββάτ' κι νὰ μὲν'ς ἀκίνητους.

—Οὐρὴ, γιὰ τ' ὄνομα τ' Θεοῦ, νὰ κριββα-
 τουθοῦ οὐ μαρῶους γιὰ ἕνα τέτοιου χαμπερ'!

Ἄσε με, οὐρὴ κῆρ-γιάτρ' μ' νὰ γιαιτουκουμ' θῶ
 μαναχὸς μ' ὄπους ἔξρου ἰγὼ...

—Στοῦ κρεββάτ' εἶπα.

Ὅσοε κι' ἡ ἀφεντιά σ' νὰν τὰ βγάλ'ς πέρα
 μὲ τ'ς γαλουνάδες.

Στραῖνουμι οὐ δόλιους στοῦ κρεββάτ' κι' ἀρ-
 χινάει τοῦ μαρτύγιου τ'ς πεῖνας. Στοῦ χέρ'
 ἔχου τ' λαβουματιὰ, δὲναιτα στοῦ στομαχ' μ'
 κίν'νε αὐτίν' οἱ κουνενέδες. Κουραμάννα χε-
 λειού, τριμιέν' πατάκα μ' φέρν'νε, πουρὸ ὄ-
 πους τοῦ λιέν, φασούλια θέλου ζουμόν μ' δί-
 ν'νε. Ἐστ' καταπῶς πάει τοῦ πράμμα, καλά
 κι περικάλα εἶμι, ὄρους μι τοῦ στατιὸ ἀρ-
 ρουστους θὰ βγοῦ.

Κι νᾶηταν αὐτίνου μαναχά, ἡ π' ὄσου νὰ
 κλεισ' ἡ πληγῆ τ' χεργιοῦ μ', μίνια σουκόμα
 μ' ἀν'ξε ἄλλ' στ'ν καρδιά!

Κι πῆρι τοῦτ' θὰ σ' γράψου εἰς τοῦ προῦσ'χὲς
 τα καθέκαστα. Ταῦτα κι μένου

Μῆτρον Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Οἰμοί!
 Πιάσαι αἱ βροχάδαι
 καὶ ἀρχίσασαι
 αἱ ψυχράδαι
 καὶ ποσῶς ὑπάλχουσαι
 παράδαι
 πρὸς διάπραξιν
 ἐπινωτίου
 κοινῶς παλτοῦ,
 τὸ ὅποιον
 θέλει μὲ θεοσίη τὸ κρῶον.
 Παλαιόθεν,
 παρδεσοῦ στερούμενος
 καὶ ὑπὸ βελαδὸς
 ἐμπορούμενος
 ἔθεζον ἐπ' ὤμου
 ἐν ἐμβροζᾷ

Ὀν ἐκληρονόμησον ἀπὸ τὴν ἐμαπτοῦ μικρᾶν κυ-
 —ἡγουν κρῶουλαν, κοινῶς γιαιγιάν— [ράν
 καὶ ἐξέβαινον κοισονάτος ἐν τῇ ἀγορᾶν
 ἀνεπ παρεξήγησις καὶ καλπαζᾶν.
 Νῦν οὕτω ἐνδοδυμένους ἐν ταῖς ὁδοῖς
 σὲ λεμβάνει ὁσμην (χυδαῖσι μρωδῆαν) ἡ μαρις
 καὶ σὲ περιαιλάζει μετὰ τοῖς κλουβίοις αὐγιοῖς
 τὸ ὅποιον
 καὶ τῶν σαπίων λειμονίων,
 καὶ σοὶ μεταβάλλει τὸν ἀνανίαν,
 τρώγεις ἄνω χέριον κάτω χέριον
 τεταράκοντα πλὴν μίαν
 πρὸς δὲ καὶ πρόγγαν ἀγορίαν
 ἡτοι ὃ διδάσκου μετὰ τὸ ταμβάρον
 (ὄρα καὶ Βδελλόπουλον τὸν κουμβάρον)
 τὸ ὅποιον
 δεῖ δὴ χρημάτων πρὸς ψόνιαν ἐπανοφωρίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Ὁδῶ, κύριε, θγέωετε

Ὅ,τι θέξετε καὶ δὲν θέξετε

Ἄλλῃλλα, κύριε, στὸ μέγαν κῆρ τρανὸν πα-
 νόραμα τῆς Ἀμερικής, μὲ μίαν ἐνδεικτικὴν
 βλέπετεν οὐλα τὰ μεγαλεῖα τοῦ φύσης, τὸ ὅποιο
 τί ψυχή ἔχει τὸ σημερινὸν ἡμέρα
 ἕνα χοντρή;

Ἐμπροσθὸς καὶ θὰ φύγη ὁ ξέ-
 νος μετὰ τοῦ μηχανήματος του
 καὶ τοῦ πανοραμίου του, τὸ ὅ-
 ποιον θὰ μείνετε στραβοὶ αἰ-
 νίως καὶ τυμπανίως...

Ντρίν... ντρίν... τὸ λοιπὸς ἡ
 παράστασις ἀρχεται καὶ τὰ μάτια σας γαρῶδα..

Ἐδδδδδ, κῆρρρρρ, ἐμβλέπετε αὐτὸν τὸ
 φαντάζο, τὸ ὅποιον σκοτῶνει γιὰ πρώτη φο-
 ράκις τὴν πεθερά του καὶ γιὰ δέπτερα τὴν σύ-
 ζυῖ του, τὸ ὅποιον ἔνεκα λόγους τιμῆς, μὲ ἄλλα
 λόγια γιατί δὲν τοῦδνε μίντζα ἡ γυναῖκα
 του γιὰ νὰ κινή τὸν κουτὸ καὶ τὸν βλάξ, τὸ
 ὅποιον οὕτω πορ λαμβάνουν χώρα πάντοτε
 τὰ δρώματα περὶ τιμῆς ἐδῶ στὴν Ἑλλάς.

Ἐδδδδ, κῆρρρρρ... γλέπετε, ποῦ καλλίτερα
 ποῦ καλλίτερα νὰ μὴν τὰ ἐγλέπετεν, αὐτὰ τὰ
 φουρνόξυλα; Τὸ ὅποιον ὄμως ποσῶς εἶνε
 φουρνόξυλα, κῆρ οἱ γάμπαι αὐτῆς τῆς ἡθο-
 ποιᾶς, ὅπερ ἂν καὶ τοὺς κῆρ μανικουρι φαί-
 νουσι πῶς πρῶτα σφουγγάριζε καθότι λαδικὸ
 καὶ τῶρα τὴν ἀγαπεῖ ἕνας ταλλαρούλος ἔνεκα
 ποῦ ἀνέβριχε ἐπὶ σιγηρῆ, τὸ ὅποιον αὐτὸς εἶνε
 ὁ ἔρων γεννιέται μὲ τὰς ἡθοποιᾶς, μὲ τὰ πο-
 δάγρια ἀνάφει καὶ σβύνεται ὄντες δὲ ὑπάρ-
 χουν μπλέον ψιλᾶ.

Ἐδδδ... κῆρρρρρ, βλέπετε τῆς φωνῆς τοῦ
 κοσμάκι ποῦ διαμαρτυρεῖται ἔνεκα ἡ ἔλλειψι
 τὸ νερό καὶ τὸν κύριο Τσόχα, τὸ ὅποιον νίφει
 τὰς χεῖρ, ἀλλὰ πῶς τῆς νίψει ἀνευ ὕδατου;
 Ἐδδδδδ κύριε, ἂν εἶχες ντελεσκοπίο καὶ
 μεκροσκοπίο θὰ ἐγλεπες μέσα σ' αὐτὸ τὸ πιᾶτο
 τῆ μερῖς ποῦ σεβρίζουν στὰ ρεστωρά, τὸ ὅποιον
 ὀχτῶ δραμᾶς ἡ ἐκάστη, ἔνεκα ποῦ δὲν ὑπάρ-
 χει αἰσχροκερδεία.

Ἐδδδδ κῆρρρρ... ἂν περιπτώσει καὶ δὲν εἶστεν
 ὀμῶπως θὰ δῆτε στῆς ἐφημερίς τοῦ Παρισίου
 τυπωμένα μὲ ψιλοῦλια γράμματα τὰ ἑλληνικὰ
 ἀνακενωθέντα, τὸ ὅποιον ὄμως τοῦ Κεμᾶλη
 τὰ ἀνακενωθέντα μὲ χοντρά στεχεῖα πρῶτα καὶ
 καλλίτερα, ἐπειδὴς καὶ εἶμαστε σύμμαχοι μὲ
 τὴ Φραντζεζία...

Ἐδδδ κύριε ποῦ γλέπετεν αὐτὸ τὸ ἄσπρο
 θὰ ἐγλέπετεν πολλὰ πράγματα, τὸ ὅποιον
 ὄμως τὰ ἔδωθε ἡ λογοκρισία, γιατί χουιάζε-
 ται ἕτερη χοντρή γιὰ νὰν τὰ ἰδῆτε...

Ο ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ

Τοῦ Βλάμη τὰ καμῶματα

ΜΗ ΜΟΥ ΑΦΤΟΥ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑ

Θὰν τᾶμαδες βέβαια, ρὲ Μανιώ πολυμαθὲς
 καὶ μαργιόλα, τὰ παρατράγοδα ποῦ ἐσυνεβή-
 κανε τὴν περασμένη βδομάς σ' ἕνα σαντάν.
 Ἐνας μπρουντζόβλαχος,
 μὲ τὸ κομπόδεμα κάργα
 χιλιάρικα, κέρναγε ἀπ'
 ὄξω, τοῦ γυαλίσανε οἱ
 γυναῖκα, καὶ κατέρηκε
 νὰπάρημεξέ. Τόνεμπέγει
 μιὰ μὲ τὰ λιμὰ καὶ γραμ-
 μῆ γιὰ τὸ διαίτερο κι'
 ἀρχίνηξε τὸσφάξιμο γεν-
 ναῖο-ξηγιέμαικοφτήριος;
 Καὶ ποῦεσαι γκαρρόν
 φέρε μας σαμπάνια, νάρ-
 χωνται κι' οἱ χτυπητές,
 κουβάλα μας καὶ σίδερο,
 στὴ μέση τοῦ χωργιάτη.
 Στὴν ὑγειὰ σου ζωντανό
 μου, ἐβίβα τὴ μικρῆς,
 ἔφτασε ὁ λογαριασμός
 κάπου τετρακόσες τῆς.

Κι' ὄντας ἡρθ' ἡ ὦρα
 νὰ πλερώσῃ, τοῦ ξυνο-
 φάνηκε τοῦ βλάχου καὶ τᾶβαλε μὲ τὴ γυναῖκα.
 Κάτι μούπες αὐτῆ, κάτι σοῦπα αὐτὸς, σηκώ-
 νει ὁ ἀχλαδόκαμπος τὴν ἀγκλίτσα καὶ θὰν
 τῆς ἔτρωγε πλοῦσια ἡ φουκαριάρα, ἂν δὲν
 εἶχε τυχῆ νὰ βροῖσουμαι γὼ καὶ χάρω—ἔτσι
 περαστικός, ρὲ μπαρμπουνάρα μου, μὰ τὸ ναί
 στ' ὀρκιάζουμαι καὶ μὴ μὲ παραξηγᾶς περὶ
 ἀπιστία.

Ἐπεβαίνω τὸ λοιπὸ ποῦ λὲς στὴ μέση καὶ
 βᾶνω τὴ φωνῆ:

—Στόπ, μὴν κουνηθῆ κανένας, γιατί τοῦ
 τὴν ἐφεξὴ ἀκαυνη.

—Τί χαλιεύεις ἡ ἀφηντιά σ'; μοῦ λῆει ὁ
 χωριάντης.

—Μὲ μένασε θὰ ξηγηθῆς, ρὲ κατᾶβραζε,
 γιὰ νὰ ξερῆς—τοῦ κίνω. Τί τὸ βαρᾶς τὸ κο-
 ρίτσι, ρὲ μπαστουνοβλάχε; Ἐπειδὴς σ' ἔκοιφε
 δηλαδῆς; Δουλειὰ του εἶνε. Ἀρτίστα ἐπαγγέ-
 λετω, ρὲ κύριε μὲ τὰ τσορούγια, κι' ἄμα
 βροῖσαι κοροῖδα σὰν καὶ σένανε τὰ κανοῖζει
 ἔξη κι' ἕνα. Σὲ προσοιάλεσε κανένας νὰ μῆς
 ἐδῶ μέσα;

—Ὁχι... μ' χαμάρεσε τοῦτ' ἡ τσιλβίθρα
 καὶ κατέρημα.

—Ἄ!, ἀφοῦ σ' ἄρεξε τὸ λοιπὸ κι' ἔκανες
 τὸ γούστο σου, γιατί φέρνεις τώρα ἐνοστάες
 στὴν πλερωμῆ;

—Οὐρὴ, δὲν εἶνε κριμα ἀπ' τοῦ Θεοῦ γὰν τ'
 πλερωσῶ τέσσερα κατουστάρκα τοῦτ' τ' σα-
 καφιῶρα.

—Τέσσερα καὶ δεκατέσσερα, καὶ προσεχῆ
 στῆς κουβίντες σου, περικλιῶ, γιατί ντρέπε-
 ται τὸ κορίτσι. Ἀπαξ καὶ τὴν κέρναγε, κα-
 τρακίλα τῶρα τὰ λιανά.

—Οὐρὴ, ἂν ἀγαπᾶς τοῦ θεοῦ, λιανὰ τὰ λιές
 αὐτίνα;

—Ἄμ τί εἶνε γιὰ σᾶς τοὺς ποιμένους τέσ-
 σερις παποῦδες; Τέσσερα ἀρνιά νὰ πουλή-
 σετε, τοὺς ἔχετε μὲ τὴν πρῶτη, ρὲ σελάχη-
 δεσ! Ἐλα, κἀτελθε τὶ ὄβολα.

—Οὐρὴ, δὲ μὴ λῆσσι τὸν κίψαρό;

—Μάσσα λόγια εἶπα κιὲ πλέρω, ἀνευ συγ-
 κωνήσεως.

Ἐτσι μπράβο, νὰ σὲ χαρῶ ἐγὼ... Πέρασε
 ἀπ' τὸ μπεζατζὰ καὶ διαλύσου. Στράτα-στράτα
 καὶ περαστικά σου.

Τᾶσκαος, στὸ τέλος, δίχως οὔτε γιλή νὰ
 βγάλῃ κι' ἔστριψε σὰ βρεμένη γάτα. Καὶ καλά,
 πῆς, ποῦ δὲν εἶανε τίποτις μεγαλεῖτερες κω-
 λυσεργίες, γιατί ἔτοιμος ἦμουνα νὰ τοῦ τὴν
 ἀνάψω, ἀπαξ κι' εἶχα ἐκτεθῆ στὸν κῆσο, κι
 ἔτσι θᾶχῃμε αἵματι πᾶλε καὶ προσινάδες—
 μίλησε;

Ὁ Βλάμη

6 Σμυρνιά ἢ Ἀθηναία ; 6

Ἡ γνώμη σας

Τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας ὀλόκληρο καὶ
καθαρογραμμμένο

Ἡ διεύθυνσίς σας

Πόλις

Συμπληρωσατέ τὸ κανονικὰ καὶ ὀχι μὲ ψευ-
δώνυμο γιὰ νὰ ληφθῆ ὀπ' ὀθιν.